

Napmadár fiai

Diákok a hazáról és a hazafiakról

Neked ajándékozom ezt a könyvet, s *Te azt teszel vele, amit akarsz. Átlapozhatod, félreteheted vagy elolvashatod. Én ez utóbbit javaslom. Mert meglásd, ha engedsz a betűk erejének, különleges zarándoklatban lesz részed. Ígérhetem, tanulságos lesz. A huszadik századi magyar sorssal szembesülhetsz; átélheted Trianon megpróbáltatását, a kommunista diktatúra lélektipró kíméletlenségét, s az 1956-os forradalom és szabadságharc nagyszerűségét. Lelkivezetőid azok az ismert és névtelen hazafiak lesznek, akik a nagyidőkben megértették, mit vár tőlük a történelmi pillanat, és miért esedezik a haza. Akik a Te jövődért is küzdve hőökké, mártirokká váltak.*

S hogy ki vagyok én, aki most hozzád szólok? Engem úgy hívnak, Emlékezet.

Az én dolgom a feledés elleni hadakozás. Én adok tükröt a kezedbe. Csodatiükör ez. Ha belenézel, küzdelmeket, halált és győzelmeket látsz. Könnyes szemeket és büszke arcokat. És látod? Amott, a kék ég végtelenében, egyre magasabbra, a Nap felé suhan egy kitért szárnyú madár. Az ő neve: Szabadság.

•

A kötetben megjelent dolgozatok szerzői 14-25 éves magyarországi és határon túli magyar diákok. Pályaműveiket 2008 és 2018 között írták a Magyar Politikai Foglyok Szövetsége (POFOSZ) 1956-os Hagyományörző Tagozata által évente kiírt irodalmi-történelmi pályázatra. E munkák nem történelmi értekezések, többségük fikció. A fiatalok esszéekkel, interjúkkal, novellákkal és versekkel pályáztak az évenként különböző tematikájú felhívásra: megszólaltatták 1956 ma még élő tanúit, helytörténeti ismereteik alapján megidéztek a kor eseményeit, illetve változatos műfajokban feldolgozták a forradalom és a szabadságharc mártír hőseinek és túlélőinek személyes történeteit. A kiválogatott pályaművekben a fiatalok történelmi ismeretei és az emberi sorsok emocionális átélése ötvöződik. A kötet – terjedelmi korlátok miatt – csupán a kort legszemélyesebben bemutató munkák válogatása; köszönet az írástudó ifjakkak és felkészítő tanáraiknak.

A kötet borítólapját és a könyvben fellelhető rajzos illusztrációkat ugyancsak diákok készítették; ők valamennyien a Zuglói Munkácsy Mihály Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola tanulói. Őket és felkészítő tanáraikat szintén köszönet illeti. Ez a könyv az első betűjétől az utolsó rajzvonásáig diákok műve, akiknek van mondanivalójuk a hazáról és a hazafiakról.

Köszönettel tartozunk azoknak is, akik már nincsenek köztünk, de létrehozták és erős fundamentumra építették a POFOSZ 1956-os Hagyományörző Tagozatát. Tisztelettel és hálával emlékezünk Vasvári Vilmosra, a POFOSZ néhai elnökére, aki 2003-ban kezdeményezte a hagyományörző közösség életre hívását. És fejet hajtunk Szécsi István, a POFOSZ zuglói szervezte és a hagyományörző tagozat néhai elnöke emléke előtt, aki akadályokat nem ismerve dolgozott azért, hogy 1956 szellemiségét élő, jövőt formáló testamentumként adja át a következő nemzedékeknek. Ez a könyv nélkülük nem jöhetett volna létre.

Köszönetet mondunk a Rákóczi Szövetségnek, amely 2008-ban felkarolta a pályázatot és segítségével a felhívás a határon túli fiatalokhoz is eljutott. És köszönet a POFOSZ-nak s a Szabadságharcosokért Közalapítványnak, mely szervezetek támogatták e kötet kiadását. Hálával tartozunk D. Szűcs Lászlónénak, a POFOSZ humánpolitikai elnökhelyettesének, aki mindvégig biztatott és segített. E könyv az általa megálmodott trilógia utolsó része, melynek első két kötete – Föltámadott a tenger, Nem csak szobrok vagyunk – már korábban megjelent. S végezetül köszönet Ámon Antalnak, a Hagyományörző Tagozat jelenlegi elnökének, aki az elődök nyomdokain haladva viszi tovább az 56-os örökséget.

Vasvári Éva

szerkesztő

.Szép álmom megvalósult, amit 2014-ben fogalmaztam meg, amikor a "Feltámadott a tenger (2014), valamint a "Nem csak szobrok vagyunk"(2015) trilógia harmadik része is megjelent. Méltó utódja lett a két első könyvnek.

Megerősítve Vasvári Éva szerkesztő ajánlását:

"Mit mondjak utódaimnak a megélt múltamról":

Önmérsékletet javaslok mindenkinek, amely képes megbocsátani az egyik oldalon, de képes felfogni végre és megérteni a szenvedéseket a másik oldalon

Ezen az úton csak az emlékezés és nem a felejtés lehet a méltó útitársunk."

Szeretettel: D. Szűcs Lászlóné